

Prædiken til Palmesøndag

Matt. 21,1-9

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciple gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

Matthæusevangeliet 21,1-9

Mon ikke de fleste har oplevet, at man laver en aftale med nogen, men man får aldrig rigtig det endelige JA? Det lyder spændende kan svaret være, ja det er en god ide eller lad os tale videre om det. Man mødes af positive tilbagemeldinger, men får aldrig det endelige ja eller nej.

Det hule ja's rungen kalder filosofen Anders Fog Jensen det. Det at man hele tiden holder sit ja tilbage, og aldrig svarer tydeligt nej. Man venter og lader de andre forblive i uvished, indtil man finder ud af om der er noget bedre at sige ja til, eller om det bare ikke er noget, man rigtig gider nok til at give sit endelige ja.

Måske er det hule ja at finde i det optog, vi møder palmesøndag. Man går med, man hylder, man råber måske ligefrem *hosianna i det højeste*, mens man venter og ser tiden an – er det her den gode fest, eller kan jeg finde en bedre? Man kan jo altid smutte og forsvinde i folkemængden, smide palmebladet fra sig, så ingen opdager, at man mest lurepassede. Folkets hyldest taler, men siger ikke klart JA! Det lyder hult, når vi ved, der kommer et andet svar om et par dage.

Også Jesus selv ved at hyldesten er hul, at han ikke kan leve op til de forventninger optoget har.

Jeg lærte noget nyt om palmesøndags indtog i Jerusalem, da jeg skulle forberede mig til i dag. Eller jeg lærte faktisk to nye ting. Det første er at Folkeskaren, som hylder og følger Jesus ind i Jerusalem, er

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 756, 124 årgang
April 2023
ISSN 0901-2214

ikke indbyggerne i Jerusalem, de optræder nemlig først, da han er kommet ind i Jerusalem – og det med nogen rystelse over, hvad i alverden det er, der sker. Nej, de som følger og hylder ham i dag er pilgrimstoget fra Galilæa altså fra hans hjemegn. Og da indbyggerne i Jerusalem spørger ”Hvem er han” så svarer pilgrimmene, at det er profeten Jesus fra Nazareth i Galilæa.

Hvem er han så denne æselridende og tavse galilæer? Sådan spurgte indbyggerne i Jerusalem, da de så ham komme ridende. Er han profet, menneskesøn, Guds søn, fredskonge, eller bare en, der er opmærksomhedssøgende og råber HER KOMMER JEG? Man kan jo lige følge efter, vifte lidt med et palmeblad og se om det er et bæredygtigt projekt eller om det hele falder til jorden og aldrig bliver til noget. Er manden på æslet en jeg vil sige ja eller nej til, eller skal jeg træde vande som en teenager, der ikke rigtig ved om de vil med til kammeratens fest, eller om der kommer en bedre invitation. Folkeskaren udefra og indbyggerne i byen er uden tvivl meget interesserede, men sådan endegyldigt at vælge, det gør de ikke endnu.

Det andet nye, jeg lærte under prædikenforberedelsen, var, at selvom Jesus er tavs under sit ridt ind i byen, så ligger der i tavsheden et tydeligt JA. Han siger ja til den gamle profeti om en sagtmelig konge. Med sin ydmyge attitude på et æsel svarer han på skarernes råb. Han svarer *Her er jeg*. Det var det samme Abraham svarede, da Gud bad ham ofre sin søn, og det samme han svarede, da Gud bad ham stoppe ofringen. *Her er jeg* svarede Moses, da Gud kaldte fra en brændende tornebusk, og det samme svar lod fra drengen Samuel, da Gud kaldte på ham om natten og bad ham være profet.

Her er jeg er det man i bibelens verden svarer, når Gud kalder. Det er noget andet end det hule ja’s rungen. Det betyder, at man er klar til at udføre opgaven, klar til at være Guds tjener, selvom man ikke kender den fulde projektbeskrivelse endnu.

Når Jesus sidder sagtmelig, ydmyg og tavs på sit æsel, så siger han, *her er jeg*, jeg er klar til at tage opgaven på mig. Skaren forstår, hvad Jesus svarer, de hører hans *her er jeg*, som svar på de gamle profetier og Guds kalden. Det hylder de, men som vi ved betyder deres hyldest ikke, at de selv stiller sig til rådighed for projektet.

I Jesu svar ligger mere end i profeters og menneskebørns svar, for det er Gud selv der i dag svarer *Her er jeg*. Det svarer han i lidelsen, i at blive den lidende tjener, den som påtager sig andres lidelser, den ydmyge og sagtmelige konge. *Her er jeg* siger han, mens han rider lige imod os med medfølelse og kærlighed. Han forlanger ikke ofre og ubetinget lydighed som i tidligere tider. Han kalder ikke på lydighed, men lydhørhed.

Et klart svar koster, måske er det også en årsag til det hule ja. Et klart svar koster, både ja og nej, folk kan blive fornærmede, sårede, føle sig valgt fra hvis vi svarer nej, og hvis vi svarer ja, så tager vi stilling – og det koster også. Det koster at tage stilling, som krig og kriser fortæller i disse dage, det koster at tro på frihed, medfølelse og kærlighed. Man kan ikke bare følge med og samtidig kigge efter en bedre fest.

Med Jesus Kristus er det sådan, at man må engagere sig eller lade være, der er ikke det hule ja’s mellemvej. Man kan ikke bare følge med og samtidig kigge efter en bedre fest. Man kan ikke stå ved døbefonten og svare *MÅSKE*, eller *det lyder spændende, lad os tale videre om det en anden gang*. For der kommer helt sikkert en bedre fest og bedre tilbud.

Der er masser at vælge mellem, tilbud som vil love både guld og grønne skove, hvis man følger deres vej ind i sit indre, tænker positivt, siger fra, skiller sig af med energidræbere, går på stram diæt, får en coach eller hvad nu tidens smarte tilbud om selvcentreret udvikling kommer med. ”Her kommer jeg” råbes der, og hvis nogen gider svare, er det på vej væk med ordene ”Spændende, lad os tale videre om det en anden gang.” For nok længes de fleste efter

en anden stemme end deres egen, men ikke en som grangiveligt lyder som ens eget ekko.

Det handler også om hvilken tiltro man har til afsenderen. Hvis ikke man tror på afsenderen, siger man nej, hvis man tror på afsenderen, siger man så vidt muligt ja.

Heller ikke til Jesus Kristus kan man give et hult ja, man må engagere og lytte. Når man svarer på Guds kald med et hult ja, er det måske mest af alt, fordi det er svært at sige ja til noget, der påstår at være større end mig selv.

Hvad er det så vi siger JA til, hvis vi siger ja til manden på æslet?

I virkeligheden er det ikke os, der skal sige ja eller nej. Det er Gud. Det er Gud, der siger JA til os, men for at vi kan høre det ja, er vi selvfølgelig nødt til at tage stilling, nødt til at lytte til stemmen, der kalder på os, nødt til at skrue ned for vores egen stemme.

Når vi først lytter – i den grad vi nu er i stand til det – når vi følger med i optoget, fordi vi gerne vil være med, høre mere og høre til, se verden på en ny måde, så er der ikke længere et måske. Så må man svare på Guds kalden og sige *her er jeg*. Tro og tvivl er herefter ikke vigtige, de er kun vigtige, når man endnu ikke har valgt og stadig ser sig selv som verdens centrum. Når man først har sagt *her er jeg* kan både tvivl og tro være der.

Det interessante er ikke hvad vi vælger, men hvad Gud vælger. Det interessante er ikke vores ja’er og nej’er, men Gud svar til os, når vi kalder, og hvordan han kalder på os. At der faktisk er en som kalder, at der er en som svarer på vores kald og længsler.

I dag rider han ind i byen, hen imod os med et *her er jeg*. Det er Guds fulde og hele JA til os.

Efter ide af Anders Fog Jensen 'Det hule ja's rungen'; Karin Friis Plum 'Her er jeg'.

Ane Bisgaard LaBranche

Præst, Roskilde Domirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 176: Se, hvor nu Jesus træder

Nr. 201: Det hellige kors, vor Herre selv bar

Nr. 57: Herre, fordi du

Nr. 192: Hil dig, Frelser og Forsoner

Nr. 208 Skriv dig, Jesus, på mit hjerte

Nr. 412: Som vintergrene (nadversalme)

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
- her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
vartov@vartov.dk